Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	5Co/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4215201222
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Boris Minks
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2022:4215201222.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Z.. P. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. H. XX/X, E., zastúpený: JUDr. Tamás Puskás, advokát, so sídlom Alžbetínske nám. 1203, Dunajská Streda, proti žalovaným: 1./ Z. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XX/XX, E., 2./ O. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XX/XX, E., 3./ Z. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XX/XX, E., žalovaní 1/ až 3/ zastúpení: JUDr. Lívia Kňažiková, advokátka, so sídlom Nám. M. R. Štefánika 6, Komárno, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 23. novembra 2020, č. k. 8C/94/2015-267, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovaným 1/ až 3/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 23.11.2020, č. k. 8C/94/2015-267 (prvý rozsudok Okresného súdu Komárno v tejto prejednávanej veci zo dňa 29.1.2018 č. k. 8C/94/2015-110, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá, na základe včas podaného odvolania žalobcu zrušil KS v Nitre uznesením zo dňa 29.4.2019 č. k. 5Co/119/2018-138 s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP) pri právnom posúdení podľa § 11, § 3 ods. 1 Obč. zákonníka, § 154, § 186 ods. 2, § 215 ods. 1, § 470 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, 2, § 153 ods. 1 CSP, ako aj článkov 6 ods. 1, 8 a 15 ods. 1 tohto procesného predpisu, podanú žalobu žalobcu na ochranu osobnosti ako nedôvodnú zamietol.

2. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že plne úspešným žalovaným 1/ až 3/ v danej prejednávanej veci priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, prvoinštančný súd pri akceptovaní výsledkov vykonaného dokazovania prijal záver spočívajúci v tom, že žalobca svoje tvrdenie, že žalovaní približne od novembra 2014 začali o ňom šíriť nepravdivé skutočnosti predovšetkým v škole, v ktorej pôsobil do 31.8.2019 a to výrokom ako už uviedol nepreukázal. Vôbec nepreukázal, že by žalovaní mali tieto skutočnosti šíriť. Žalovaní boli iba za riaditeľom školy ohľadne získania informácie o predmetnej udalosti. Z dokazovania vykonaného v danej veci bolo však preukázané, že to bol práve žalobca, ktorý každú svoju vyučovaciu hodinu na škole začínal tak, že celú udalosť spôsobila (začala) rodina žalovaných, a preto z jeho strany došlo právom k podaniu žaloby na súd. Dokonca ešte aj dňa 21.6.2016 (čo bolo 1,5 roka po inkriminovanej udalosti) žalobca uviedol, že uvedené potvrdila aj inšpekčná kontrola, čo preukazuje aj obsah zápisnice zo dňa 4.7.2016 spísanej týmto orgánom, nachádzajúcej sa na č. l. 49 spisu. Žalobca

do konania predložil preklady portálu „Najlepší maďarskí pedagógovia na Slovensku“, v ktorom bol vyhodnotený s mimoriadnym počtom hlasov v rozmedzí rokov 2010 až 2019, resp. 2000 až 2010. Túto skutočnosť nikto nepoprel.

4. Žalobca v konaní prezentoval, že šírenie tejto nepravdivej skutočnosti znižuje jeho vážnosť u kolegov, rodičov ostatných študentov a podrýva jeho autoritu u ostatných žiakov. Takéto konanie žalovaných ohrozuje jeho uplatnenie v spoločnosti. Predmetný zásah sa dotýka jeho mravnej integrity a jej spôsobilý znížiť dôstojnosť žalobcu, jeho vážnosť, česť a zároveň sa ohrozuje aj žalobcovo postavenie a uplatnenie v spoločnosti.

5. Ďalej bolo poukázané na obsah svedeckých výpovedí v konaní vypočutých svedkov Mgr. O. K. triedneho učiteľa žalovaného 3/, z ktorej vyplýva, že tento svedok vypočul obidve strany sporu a počul dva rozdielne varianty. Pedagogický život po danej udalosti zostal bez zmeny, avšak bol veľmi nervózny. Ďalší vypočutý svedok Z.. P. B., riaditeľ gymnázia uviedol, že rodičia žalovaného 3/ ako žiaka tretieho ročníka ho vyhľadali, pričom obidve strany mali svoju verziu, čo následne vyhodnotil ako tvrdenie proti tvrdeniu. O konflikte počuli tak zamestnanci ako aj žiaci a dosť to rozrušilo celé gymnázium. Žalovaní 1/ a 2/ nechceli podať sťažnosť, chceli sa iba porozprávať o tom, že žalobca vulgárne hovoril s ich synom. Pedagogickí pracovníci svoj postoj k žalobcovi nezmenili v negatívnom a ani v pozitívnom smere. Žalobca sa v roku 2019 stal riaditeľom ZŠ v C. E.. Ako učiteľa si riaditeľ žalobcu vážil pre jeho dôsledný prístup k práci. Riaditeľ gymnázia uviedol, že zrejme aj on v súvislosti s riešením danej situácie pochybil, pretože sa dostala až na súd. Mal tak dojem, že daná situácia sa medzi obidvoma stranami dorieši. Žalobca dostal písomné upozornenie v súvislosti s prezentovaním jeho názorov v novinách a na facebooku.

6. V konaní vypočutí svedkovia, t. j. spolužiaci žalovaného 3/ Q. E., O. B. N., I. E., Q. L. zhodne uviedli, že nepočuli vulgarizmy, ktoré by mal vysloviť žalobca voči žalovanému 3/. Pokiaľ ide o listinu nachádzajúcu sa na č. l. 30, túto priniesol žalobca a oni ju podpísali. Vypočutí svedok M. E., taktiež spolužiak žalovaného 3/ uviedol, že spoza dverí počul ako žalobca vulgárnymi slovami vyhnal Z. z vyučovacej miestnosti. V konaní vypočutý svedok R. U., zástupca riaditeľa uviedol, že písal zápisnicu o konzultácii v riaditeľni za prítomnosti obidvoch strán. Daná téma okolo neho nikdy nerezonovala. Jeho postoj k žalobcovi sa nezmenil v tých profesných veciach, ktoré spolu riešili. Komentáre žalobcu na facebooku boli predmetom pedagogickej rady. Svedkyňa A. E. uviedla, že žalovaný 3/ bol jej klientom vo veci verbálneho konfliktu, pretože v tom čase pracovala v pedagogicko-psychologickej poradni. Z celej záležitosti bol nešťastný, sklamaný a frustrovaný, pričom celú situáciu niesol veľmi ťažko. Svedkyňa S.. P. M. uviedla, že na pedagogickej porade pred niekoľkými rokmi boli zo strany riaditeľa a aj žalobcu informovaní o celej záležitosti. V prípade žalobcu ide o vynikajúceho pedagóga, všetci ho mali radi a vážia si ho. Preto je zarážajúce, čo o ňom žalovaný 3/ tvrdí. Pred piatimi až siedmimi rokmi bol žalobca vyhodnotený ako pedagóg pedagogickým ústavom E. medzi prvými. Jej postoj sa po incidente k žalobcovi nezmenil. Keď žalobca z ich gymnázia odchádzal a riaditeľ sa s ním lúčil, všetci študenti stáli, dlho mu tlieskali a ľutovali že odchádza. Svedkyňa E. D., takisto kolegyňa žalobcu vo svojej výpovedi uviedla, že o celej záležitosti sa dozvedela na pedagogickej rade. Hovorilo sa o nej na chodbách a v kabinete. Žalobca schudol a z celej záležitosti bol frustrovaný. Mal priamu povahu, kolegovia si ho vážili, ctili si jeho vedomosti a úprimný charakter. Svedkyňa Z.. T. Z. vo svojej výpovedi uviedla, že pravdepodobne sa o predmetnom incidente zaoberali na pedagogickej rade. Jej postoj sa k žalobcovi po tomto incidente nezmenil. Taktiež nespozorovala, že by sa správanie kolegov voči žalobcovi po incidente zmenilo.

7. Dňa 27.1.2016, t. j. takmer po roku trvania súdneho sporu, žalobca do spisu založil listinu (nachádza sa na č. l. 30), v rámci ktorej mali študenti svojím podpisom potvrdiť svoje vyjadrenie v tom smere, že žalobca nemal povedať žiadne vulgárne výroky a ani ponižujúce slová voči žalovanému 3/. Túto listinu podpísalo sedem žiakov.

8. Na podporu svojho zamietajúceho stanoviska voči podanej žalobe súd prvej inštancie poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/15/03, z ktorého okrem iného vyplýva, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, je potrebné vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania aj vyhodnotenia tejto reakcie. Žalobca

v tomto konaní iba vo všeobecnosti tvrdil, že u neho došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, jeho občianskej a profesnej dôstojnosti, vážnosti a cti.

9. S poukazom na vyššie uvedené, žiadne tvrdenia žalobcu preukázané neboli, žalobca neuviedol ako bola znížená jeho vážnosť u kolegov, rodičov a ostatných žiakov. Dokonca tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o tom, kto vypracoval listinu nachádzajúcu sa na č. l. 30, bola vyvrátená výpoveďami študentov, ktorí uviedli, že ju podpísali, pričom vypracovanú ju na vyučovanie priniesol samotný žalobca. V tejto súvislosti súd skonštatoval, že študenti, ktorí podpísali predmetnú listinu mali v tom čase 15 až 16 rokov a svoje podpisy zrealizovali bez vedomia svojich zákonných zástupcov (rodičov). Realizujúc podpísanie tejto listiny žalobca využil svoje postavenie učiteľa vo vzťahu k žiakom, ktorí si nedovolili odmietnuť požiadavku žalobcu, ktorý ich učil a známkoval. Takisto súd skonštatoval, že žalobca tých istých študentov učil aj ďalej.

10. Gymnázium žalobca opustil v auguste r. 2019, keď sa stal riaditeľom ZŠ v C. E., pričom táto skutočnosť a zároveň aj to, že pri odchode žalobcu z gymnázia mu žiaci dlho tlieskali, potvrdzuje iba to, že jeho vážnosť, dôstojnosť a čestnosť neboli v žiadnom prípade znížené. Žalobcova odbornosť takisto nebola nikým v tomto konaní spochybnená, avšak súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svedeckú výpoveď riaditeľa gymnázia, ktorý uviedol, že si vie predstaviť, že niečo takéto žalobca nepovedal, ale aj povedal, pretože ktokoľvek môže niečo takéto povedať ak je rozrušený. V danom prípade išlo o tvrdenie proti tvrdeniu. Takisto súd poukázal na obsah svedeckej výpovede vtedajšej pracovníčky pedagogicko-psychologickej poradne A. E., z ktorého je možné ustáliť, že žalovaného 3/ vyšetrila a v inkriminovanom čase tento celú situáciu ťažko niesol, bol nešťastný, sklamaný a frustrovaný. Súd pochybuje o tom, že by sa takto javil danej svedkyni v pedagogicko-psychologickej ambulancii bezdôvodne žalovaný 3/. Vzhľadom k tomu, že na učiteľa sú kladené zvýšené nároky na jeho morálku súd poukazuje aj na to, že žalobca bol vedením školy vyzvaný, aby nehovoril o súdnych sporoch na vyučovacích hodinách (sám na ním tvrdené skutočnosti upozorňoval, t. j. šíril ich ďalej) medzi ním a inými osobami (zápisnica o prešetrení sťažnosti zo dňa 4.7.2016 z č. l. 49).

11. V zápisnici Štátnej školskej inšpekcie o prešetrení sťažnosti zo dňa 11.9.2015 z č. l. 52 je uvedené, že už predtým boli sťažnosti na žalobcu, že politizuje na hodinách a vyjadruje antisemitické názory. Z uvedeného vyplýva, že v prípade žalobcu zvýšené náklady na morálku boli minimálne 2x porušené a to vyjadrovaním antisemitických názorov ako aj statusmi na facebooku, za čo podľa riaditeľa školy dostal žalobca písomné upozornenie. Pokiaľ ide o predmetný incident, časť kolegov žalobcu dalo za pravdu žalobcovi, ale aj časť žalovanému 3/, čo nakoniec nepoprel ani žalobca v rámci svojej záverečnej reči. Samotný žalobca viackrát v priebehu konania uviedol, že predmetná udalosť rozrušila celú školu, avšak ako a s akým následkom k tomu sa nevyjadril, a ani sa uvedené nepreukázalo ani svedeckými výpoveďami riadiacich pracovníkov školy.

12. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že by žalovaní šírili nepravdivé skutočnosti, že by bolo zasiahnuté do dôstojnosti a vážnosti osoby žalobcu v spoločnosti. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody súd preto podanú žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

13. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca poukazujúc na danosť odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie, eventuálne, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovaní sú povinní odvolať svoje nepravdivé tvrdenie o tom, že žalobca na doučovacej hodine mal na adresu žalovaného 3/ uviesť vulgárny výrok „ty špinavé h ....., choď do p....“ a ospravedlniť sa žalobcovi za šírenie tejto nepravdivej skutočnosti a to jednak listom písomne žalobcovi doručeným do 15 dní po právoplatnosti rozsudku a jednak verejne pred učiteľským zborom a riaditeľstvom O. D. K. v E.. Zároveň žiadal priznať právo na náhradu trov konania (prvoinštančného a aj odvolacieho) v rozsahu 100 %.

14. Otázne v tomto konaní bolo, či žalovaní šírili nepravdivé skutočnosti o žalobcovi alebo žalovaní sa boli za riaditeľom školy iba informovať. Doučovanie geografie, na ktorom mal žalobca vulgárnym spôsobom útočiť na žalovaného 3/ sa uskutočnilo dňa 27.11.2014. Štátna školská inšpekcia šetriac sťažnosť žalovaných vypracovala zápisnicu o prešetrení danej sťažnosti. Zo zápisnice zo dňa 3.9.2015 vyplýva, že ohľadne tohto prípadu sa žalovaní v dňoch 16.12.2014, 19.12.2014 a 29.4.2015 stretli s

riaditeľom, triednym učiteľom a aj so žalobcom. Z tejto zápisnice ďalej vyplýva, že údajný konflikt bol aj predmetom rokovania pedagogickej rady dňa 9.12.2014. Z uvedeného vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ sa neboli iba informovať u riaditeľa školy, ale že podali aj sťažnosť a daná záležitosť bola aj predmetom jednania pedagogickej rady. Zo svedeckých výpovedí ďalej vyplýva, že žalovaní na stretnutí opakovane obvinili žalobcu v prítomnosti riaditeľa, triedneho učiteľa a zástupcov riaditeľa o údajnom vulgárnom útoku žalobcu vo vzťahu k ich synovi, t. j. žalovaného 3/. O tomto incidente vedeli zamestnanci školy, ale aj žiaci.

15. Nie je jasné, ako súd dospel k záveru, že žalobca začínal každú vyučovaciu hodinu spomínaním tohto prípadu. Uvedené tvrdil iba jeden vypočutý svedok M. E.. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že prešetrením sťažnosti bolo zistené, že žalobca žalovaného 3/ neinzultoval a žalobca ho iba tohto poprosil, aby sa touto záležitosťou už viac v škole nezaoberal. Bolo potom preukázané, že žalovaní šírili o žalobcovi, že vulgárne napadol žalovaného 3/, pričom prípad rozrušil celé gymnázium. Súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav aj ohľadne toho, či žalobca vulgárnym a arogantným spôsobom útočil na žalovaného 3/. Všetci siedmi žiaci do anonymného dotazníka vypracovaného štátnou školskou inšpekciou potvrdili, že žalobca žalovanému 3/ nepovedal žiadne vulgárne slová. Jediný svedok, ktorý vypovedal opačne na druhej strane potvrdil, že na vyučovacej hodine, kde malo dôjsť k vulgárnemu útoku na žalovaného 3/ osobne prítomný nebol. K listine nachádzajúcej sa na č. l. 30 žalobca uviedol, že nevie, ktorý zo žiakov inicioval podpísanie tejto listiny. Podpísanie tohto vyhlásenia iniciovali žiaci a nie žalobca. Súd v tomto smere na pojednávaní dňa 19.10.2016 nesprávne zaprotokoloval výpoveď žalobcu. V konaní zo strany prvoinštančného súdu došlo k ignorovaniu výpovede triedneho učiteľa a žiakov prítomných na danej doučovacej hodine a takisto aj výsledky prešetrenia sťažnosti školskou inšpekciou. Bolo vychádzané z tvrdení svedkov, ktorí preukázateľne klamali.

16. Pokiaľ ide o právnu stránku veci, súd prvej inštancie skonštatoval, že nebolo preukázané, že v dôsledku zásahu žalovaných bola znížená dôstojnosť alebo vážnosť žalobcu v spoločnosti. V tejto súvislosti poukázal na obsah rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/113/2009. Pokiaľ dôjde k zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby, táto sa môže domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, aby boli odstránené následky týchto zásahov a ďalej sa dotknutá osoba môže domáhať poskytnutia primeraného zadosťučinenia a v prípade, aby bol zistený zásah najmä v podobe zníženia dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti a sú splnené všetky zákonné predpoklady podľa § 13 ods. 3 Obč. zákonníka, môže byť dotknutej osobe priznaná za účelom účinného zmiernenia následkov zásahu aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vzhľadom na odlišné zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadosťučinenia a pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sa týmito otázkami treba zaoberať samostatne. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa potom nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje iba samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. Satisfakčná žaloba je prostriedok ochrany osobnostných práva, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené a to so zreteľom na to, že zásah obyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. V danom prípade je rozhodujúce to, že ak sa žalobca nedomáha priznania nemajetkovej ujmy, pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje iba samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. Nepravdivými tvrdeniami žalovaných potom došlo k zásahu so osobnostných práv žalobcu, keďže tvrdenia žalovaných boli objektívne spôsobilé privodiť ujmu ohľadne dobrého mena žalobcov, najmú čo sa týka jeho morálky, povesti a odbornosti.

17. Na internetovom hlasovaní bol žalobca hodnotený ako najlepší stredoškolský pedagóg, pričom jeho kolegovia potvrdili, že jeho prácu hodnotila pozitívne aj nezávislá pedagogická inštitúcia. Navyše koncom školského r. 2019, keď žiakom bolo oznámené, že žalobca z gymnázia odchádza, žiaci v stoji niekoľko minút tlieskali, vyjadriac tým svoje uznanie pre žalobcu.

18. Žalovaní v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu uviedli, že odvolacie dôvody uvedené v predmetnom odvolaní v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP nie sú dané, podané odvolanie je nedôvodné, rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Preto navrhli Krajskému súdu v Nitre, aby rozsudok OS Komárno č. k. 8C/94/2015-267 zo dňa 23.11.2020 podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalovaným 1/ až 3/ priznal trovy odvolacieho konania vo výške 100 %.

19. Žalobca v konaní nepreukázal ním tvrdený zásah zo strany žalovaných do jeho osobnostných práv, vážnosti u kolegov, dôstojnosti a autority u rodičov a žiakov, čo nakoniec vyplýva aj z listinných

dôkazov a z výsluchu svedkov. Doplneným dokazovaním v intenciách odvolacieho konania a to najmä výsluchom svedkyne A. E., svedka Z.. O. K. a výsluchom psychologičky došlo k spochybneniu záveru odvolacieho súdu v tom smere, že žalobca na vyučovacej hodine nemal povedať žiadne vulgárne výrazy na adresu žalovaného 3/. V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť na iniciatívu žalovaných ohľadne mimosúdneho vyriešenia celej záležitosti a to aj po zrušení prvoinštancného rozsudku odvolacím súdom, pričom táto iniciatíva zo strany žalobcu bola odmietnutá.

20. Žalobca v písomnom vyjadrení na písomné vyjadrenie žalovaných k jeho odvolaniu uviedol, že žalovaní nikdy neboli ochotní sa ospravedlniť za to, že tvrdili nepravdivé skutočnosti, ale boli ochotní sa ospravedlniť iba za to, že o uvedenom incidente hovorili s riaditeľom školy. Žalovaným bol zaslaný návrh na mimosúdnu dohodu, na ktorú títo pristúpiť nechceli, pričom požadovali späťvzatie žaloby z jeho strany v celom rozsahu.

21. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje preukázanie konkrétnych následkov zásahu, ale iba postačuje preukázať spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach, čo s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preukázané jednoznačne bolo.

22. Ani jeden zo svedkov uvádzaných žalovanými v ich vyjadrení k podanému odvolaniu (A. E., Z.. O. K. a riaditeľ gymnázia) osobne prítomný nebol na predmetnej doučovacej hodine.

23. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený subjekt v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal napadnutý prvoinštančný rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd podané odvolanie žalobcu proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie považoval za nedôvodné, s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.
Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

25. V danom prípade odvolací súd viazaný svojou zákonnou povinnosťou v rámci odvolacieho konania skúmať, či napadnutý rozsudok odvolaním niektorej zo strán sporu, resp. obidvoma stranami sporu netrpí žiadnou z procesných vád zakotvených v ust. § 389 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že predmetný rozsudok, ktorý včas odvolaním napadol žalobca, ani jednou z týchto procesných vád netrpí, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu, prvoinštančný súd v poradí druhým rozsudkom vo veci samej rešpektoval záväzný právny názor (§ 391 ods. 1 CSP), tak ako bol obsiahnutý v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre zo dňa 29.4.2019 č. k. 5Co/119/2019-138. Pokiaľ ide o rozsah zisteného skutkového stavu v danej prejednávanej veci, tak tento je potrebné zhodnotiť ako dostatočný aj s následným správnym vyhodnotením vykonaných dôkazov prvoinštančným súdom pri dodržaní myšlienkového postupu ich hodnotenia, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP). Takisto ako vecne správny je potrebné zhodnotiť aj postup súdu prvej inštancie v súvislosti s právnym posúdením danej

veci odvíjajúci sa z aplikácie tých ustanovení hmotnoprávneho predpisu (Obč. zákonníka) tak, ako sú odcitované v bode 7 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V ďalšom odvolací súd odkazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Právny záver odvolacieho súdu prezentovaný v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 29.4.2019 č. k. 5Co/119/2019-138 v tom smere, že v konaní nebolo preukázané vyslovenie vulgarizmov zo strany žalobcu na adresu žalovaného 3/ zostáva nemenný, avšak v súčasnosti modifikovaný určitou mierou pochybností spôsobených svedeckou výpoveďou A. E. ako bývalej zamestnankyne pedagogicko-psychologickej poradne, ktorá v prípade prvého a zároveň zrušeného rozsudku vo veci samej ako svedkyňa vypočutá nebola a teraz uviedla, že prežívanie danej situácie zo strany žalovaného 3/ vyhodnotila ako autentické, pričom navzájom sa mohli v tejto súvislosti stretnúť cca 6 až 7 krát. V tom čase mal. Z. A. túto situáciu niesol veľmi ťažko, bol sklamaný a frustrovaný.

26. Vychádzajúc z uvedeného a pri akceptovaní aj veku žalovaného 3/, ktorý bol v čase inkriminovanej udalosti ešte maloletý, je potrebné akceptovať správanie žalovaných 1/ a 2/ ako rodičov tohto maloletého, keď prejavili záujem na prešetrení danej udalosti, či už prostredníctvom riaditeľa gymnázia alebo triedneho učiteľa žalovaného 3/. V konaní sa aj podľa názoru odvolacieho súdu (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) žalobcovi nepodarilo uniesť dôkazné bremeno v tom smere, aby uviedol a zároveň aj preukázal, akým spôsobom vlastne bola znížená jeho dôstojnosť u ostatných kolegov, rodičov a žiakov. Práve naopak, zo svedeckých výpovedí v konaní vypočutých kolegov vyplýva, že žalobca aj po inkriminovanej udalosti má u nich po odbornej a morálnej stránke ten istý kredit (jeho kvalitu) ako tomu bolo pred danou udalosťou. Taktiež obľúbenosť žalobcu a uznanie jeho odborných kvalít v kolektíve žiakov prezentuje aj tá skutočnosť, že v súvislosti s odchodom žalobcu na post riaditeľa ZŠ v C. E. tento obdržal dlhotrvajúci aplauz všetkých prítomných.

27. Obdobne ani v prípade žalovaných 1/ a 2/ nie je možné prijať nejakým spôsobom preukázaný záver, že títo by nejako inak, okrem oficiálneho oslovenia riaditeľa gymnázia na verejnosti rozširovali danú udalosť a tým znevažovali dôstojnosť, odbornosť a celkovú morálku žalobcu na verejnosti. Boli to práve žalovaní 1/ a 2/, ktorí sa v priebehu konania viackrát mali záujem ospravedlniť žalobcovi, avšak tento na daný návrh nepristúpil kvôli ním navrhovanému obsahu ospravedlnenia. Samotný riaditeľ gymnázia Z.. P. B. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že daná záležitosť na schôdzi pedagogických zástupcov úradne prejednávaná nebola, pričom medzi stranami sporu za jeho prítomnosti prebehlo viac stretnutí a zrejme aj on pochybil, keď celá záležitosť skončila pred súdom. Pedagogickí pracovníci v pozitívnom a ani v negatívnom smere svoj postoj k žalobcovi nezmenili.

28. V prospech potvrdenia napadnutého rozsudku ako vecne správneho (§ 387 ods. 1 v spojení s § 387 ods. 2 CSP) svedčí aj to, že žalobca predložením listiny nachádzajúcej sa na č. l. 30 inicioval žiakov ako ich učiteľ (profesor) k podpisu tejto listiny vzťahujúcej sa na inkriminovanú udalosť, pričom v prípade žiakov išlo o maloleté osoby vystupujúce vo vzťahu podriadenosti k žalobcovi. Žalobca v konaní nepreukázal, že nevie kto listinu vyhotovil, resp. ju priniesol, pričom poukazoval práve na iniciatívu podpísaných študentov na tejto listine.

29. V kontexte uvedeného odvolací súd konštatuje, že v danom prípade žalobca svojím žalobným návrhom, listinnými dôkazmi ako aj konaním pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by žalovaní 1/ až 3/ šírili o jeho osobe také nepravdivé skutočnosti, že nimi by malo byť zasiahnuté pokiaľ ide o jeho vážnosť v spoločnosti. V pracovnom a ani v spoločenskom živote žalobcu inkriminovaná udalosť nebola spojená po kvalitatívnej stránke so zmenami v negatívnom smere (strata zamestnania, rozpad rodiny, atď.), ale práve naopak v pozitívnom smere (vykonávanie riaditeľa ZŠ v D. E.), čo je takisto jedným z argumentov pre potvrdenie napadnutého rozsudku v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

30. Ako vecne s právny potvrdil odvolací súd aj napadnutý - súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 a § 396 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal úspešným žalovaným 1/ až 3/ v tomto konaní voči neúspešnému žalobcovi. O výške takto priznaného nároku rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

32. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).